

Gdy tak robisz, to mnie nie widać

Scenariusz zajęć biblioterapeutycznych dla uczniów
klas I-III szkoły podstawowej

Aleksandra Głusek-Paczut

CELE

Główny:

- umiejętność wyrażania i werbalizacji emocji.

Cele operacyjne:

- rozwijanie wyobraźni i kreatywności,
- odkrycie głębszego, filozoficznego sensu opowiadania, skłonienie uczestników do refleksji i zastanowienia się, czy obserwują podobne historie w życiu codziennym.

WARUNKI TECHNICZNE

- liczba uczestników: klasa szkolna,
- wiek uczestników: uczniowie klas I-III SP
- miejsce: sala lekcyjna, biblioteka, świetlica,
- czas trwania: 90 minut.

METODY PRACY

- głośne czytanie tekstów,
- analiza tekstów,
- pogadanka,
- zabawa plastyczna.

FORMY PRACY

- indywidualna,
- grupowa,

MATERIAŁY I ŚRODKI TERAPEUTYCZNE

- markery, kleje, taśmy, ozdoby, bloki kolorowe, bloki techniczne, taśma, ozdoby, papier, wstążki, nożyczki, kredki, słomki, papierowe, patyczki, szary papier, flamastry, wstążka, długopisy, kolorowe kartki, garnek, chochła

LITERATURA WYKORZYSTANA DO ZDJĘĆ

Tove Jansson, "Opowiadania z Doliny Muminków",
przekład: Irena Szuch-Wyszomirska, Nasza Księgarnia 1964.

PRZEBIEG ZAJĘĆ

1

Powitanie uczestników zabawą integracyjną: „Krąg emocji” (czuję się dzisiaj jak... np. zaspany słoń – dzieci określają swoje samopoczucie poprzez metaforyczne porównanie).

2

Rozmowa kierowana.

Muminki z założenia są bajką filozoficzną, ponieważ w przystępny i ciekawy sposób prezentują różne prawdy życiowe, kierują ku poszukiwaniu sensu i pobudzają do głębokich przemyśleń. Można mówić o filozofii Muminków, czyli idealach, które są bliskie wszystkim bohaterom i wpływają na postrzeganie świata przez czytelników.

Prowadzący zakrywa dłońmi twarz i pyta: Czy, gdy tak robię to mnie nie widać?

Prowadzący ukrywa się za regalem i pyta: A czy teraz mnie widać?

Prowadzący staje przed wszystkimi i mówi: A czy teraz dobrze mnie widać?

Gdy wszyscy odpowiedzą: Tak, prowadzący mówi: Czasami ludzie się ukrywają, mimo że są bardzo dobrze widoczni.

3

Uczestnicy zajęć po wysłuchaniu opowiadania, na prostokątnych kartkach, zapisują słowa, którymi na podstawie wysłuchanego fragmentu określiliby Nini. Mogą opowiedzieć, jak ją zapamiętali np. LĘKLIWA, NIEWIDZIALNA, SMUTNA, PORZĄDNA.

- Co to jest strach?
- Dlaczego Nini zniknęła? (Rozmowa o samotności, braku rodziców, odrzuceniu)
- Co czuje niewidzialna dziewczynka?
- Czy czasem chciałbym/chciałabym być niewidzialna? Dlaczego?

4

Każdy z uczestników ma sobie wyobrazić, jak wygląda Nini, a następnie przy pomocy dostępnych materiałów stworzyć pacynkę Nini. Po skończeniu prac, uczestnicy wspólnie zastanawiają się, jakie emocje malują się na twarzy każdej z narysowanych postaci. Zajęcie to, wizualizuje, a także oswaja trudne emocje dziewczynki, uczy empatii. Rozmawiamy o tym, dlaczego tak ją sobie wyobrażają.

5

W opowiadaniu nie jest powiedziane, z jakich elementów składała się „Skuteczna kuracja domowa” Babcie Muminków, zatem uczestnicy warsztatów sami muszą wymyślić taką receptę. Na podstawie historii Nini wiedzą tylko, że kluczowa jest tutaj cierpliwość. Jedno z dzieci, kładzie się na wielkoformatowym papierze, a reszta odrysowuje jego kontur. Następnie wspólnie tworzą tajemną recepturę widzialności np. szczypta miłości, garść bezpieczeństwa, przytulanie, bliskość, dobro itp. Uczestnicy zapisują te słowa w środku postaci na mniejszych kartkach. Następnie przynoszą wielki garnek i po kolei wrzucają do niego składniki. Wspólnie, pokazując siłę współpracy, mieszają wielką chochłą! Następnie każdy z uczestników tworzy swoją własną małą receptę widzialności, zapisuje na kartce swoje potrzeby, ozdabia i zabiera do domu, aby użyć ich w razie nagłej potrzeby.

Potrzebne materiały: szary papier, flamastry, wstążka, długopisy, kolorowe kartki, garnek, chochła

Prowadzący prosi uczestników, by nadmuchali balony i namalowali na nich buźki określające ich emocje po zajęciach. Czy są zadowoleni, zmęczeni, smutni itp. Gotowe balony zawieszono zostają na „drzewie emocji”. Prowadzący pyta: Czy zajęcia wpłynęły na Twoje postrzeganie drugiego człowieka? Czy zajęcia wpłynęły na postrzeganie samego siebie?

